

Թական մարմինն է, փոխակերպուած հրա-
գեւոր մարմինի մը, ինչպէս են հրեշտակ-
ներու մարմինները:

Ատիկա նոր մարմնի ստեղծում չէ, եթէ
ստեղծում ըլլար, այն ատեն մարմնոյ յա-
րութեան զաղափարը անիմաստ պիտի ըլ-
լար. այս հոգեւոր մարմինը հրաշալի մեկ
պայծառակերպութիւնն է երկրաւոր նիւթա-
կան մարմինին. ահա այդ զաղափարն է որ
կ'որդեգրէ Պօղոս (Ա. Կորնթ. ԺԵ. 35).
Բայց թէ՛ ե՞րբ կ'ստացուի այս հոգեւոր
մարմինը, մահէն անմիջապէ՞ս ետք, յա-
րութենէ՞ն թէ դատաստանէ՞ն վերջ, մահ-
ուան ու հոգեւոր մարմնի ստացման եւ ըզ-
գեցման միջև միջոց մը, միջանկիւզ վի-
ճակ մը, գոյութիւն մը, կա՞յ. այս կէտի
շուրջ է որ Պօղոսի մտածումը նոր փոփո-
խութիւն մը կը կրէ. երբ Ա. Կորնթ.
Թուղթը կը գրէր, կը վարդապետէր թէ
այդ հոգեւոր մարմինը կ'ստացուի յարու-

բարձումն նայեալ Մարգարէ գիրքին մէջ կը կար-
դանք. «տեսայ շուրբերը սրոնք մերկացած էին
իրենց քիզիական զգեստները եւ այժմ կը հագնէին
երկինքէն եկած զգեստներ, և անոնք հրեշտակներու
պէս էին»:

քեան ասեմ. քայց երբ կը գրէր Բ. Կորնթ.
Թուղթը, (Ն. գլուխը) կ'ըսէր թէ այդ հո-
գեւոր մարմինը կ'ստացուի մահուան ընթացի-
ն:

Ինչպէս Պօղոս Առաքեալ, նմանապէս
առաքելական դարու մեն գէմքեր, հոգեւոր
մարմնի ստացման ժամանակի մասին երկու
տեսութիւն ունէին. ըստ առաջին տեսու-
թեան, հոգեւոր մարմինը արդէն գոյութիւն
ունի «յերկինք», և մեզի կ'սպասէ, և իբր
վերարկու կը ձգուի մեր նիւթական մարմ-
նոյն վրայ. իսկ ըստ երկրորդ տեսութեան,
հոգեւոր մարմինը աստիճանաբար կը կազ-
մուի մեր մէջ Ս. Հոգիին ազդեցութեամբ,
որ մեր մէջ բնակելով պատրաստ է ունէ
մէկ ատեն մեր նիւթական մարմինը փոխա-
կերպելու հոգեւոր մարմնի (Հռովմ. Ը. 11)(*):

ԱՐԹՈՒՆ ՎԱՐԴԱՊԵՏ

(*) Ուղղափառ մտածումէն անկախաբար,
Ա. դարու քրիստոնեայ մտածողներէն ոմանք ալ
կ'ըսէին թէ կայ ետեղ մարմին մը, interim, նիւ-
թական մարմնի և յարութեամբ ստացուելիք
մարմնի միջև երկարածգուած շրջանին հագնուե-
լիք. այս մասին ոչ մէկ պաշտօնական ուսուցում
Ս. Հարցք քով է Ս. Գրական մատենադրութեան
մէջ:

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

Լ ՈՒ Ս Ե Ր Գ ՈՒ Թ Ի Ի Ն

Ճերեկն աղջիկ մ'է անոյց ու քարմագեղ ու բուրեան...

Հոգին՝ կեանքի ու լոյսի հառազայթո՛ւմ մ'անսահման,

Ձոր ցամաքին ու ծովին ու մարդերուն, իրերուն

Ան կը բաւխէ լիաբուն:

Կու գայ կապոյտ անհունէն, ու քեւերուն քաւափայլ

Կ'իյնայ ըսուեք ծըփուն՝ լիներուն ծոցը մըռալլ:

Քաղցր ու ծորուն, լոյսի՛ պէս, մե՛ղրն է ծրպիսն իր անգին

Տիեզերի՛ փեթակին:

Կը բանայ ֆողն իր ոսկի՝ ծովիմ վերել ու լեռան,
Անհառներու կողերուն՝ վարդամբռնե պատմունան.
Թռչուններուն կուտայ ե՛րգ, մարդերուն՝ խիմը ու աւի՛ւն,
Հովերուն՝ գա՛ղջ զովութիւն:

Հիւանդներու սընարին ան կը կախե՛ ջահն յոյսի,
Եւ իր անտես ձեռքերուն շոյաններէն կը հոսի
Խայտանքի դող մը գաղտնի՝ կենսաբաղձիկ ու անբոց
Երակներուն մէջ անոնց:

Ինչ հրապո՛ւր, ինչ բերկրա՛նք, երբ նըւագն իր փայլերուն,
Հովերուն մէջ ու ծովիմ, հնչէ քննա՛ւրն իր անհուն...
Տօնահանդէ՛ս գոյներու՝ երբ իր մասները հըսկին
Ծաղիկներո՛ւ շրթունքին:

Տիեզերքի ոգիին՝ ցերեկն աղջի՛կն է զըւարթ...
Երբ իյնայ շուքն ամպերուն՝ իր նակասին վըրայ վարդ,
Մէկն աչկերուն՝ կ'արտասուէ լուսաշիթե՛ր մարգարի,
Միւսը անո՛յւ կը ժըպի:

Ինչ փառահե՛ղ մահասօն, գոյներու ի՛նչ շրթեղանք...
Լըռութեան հեւքը խորունկ՝ կ'ըլլայ անոր մահազանգ,
Ծիածանէ թեւերու մէջ երբ աչկերը փակուին,
Անհունն՝ իրեն անկողին:

Կը մեռնի՛ ան, բայց իրմէ կը բաբախէ շունչ մ'անմեռ
Առուակներու լուսահեղձ շրթունքներուն վըրայ դեռ,
Կ'ապրի ջրո՛ւփ մը իրմէ՝ ծաղիկներու սիրտին մէջ
Ու սիւներուն լուսառէջ:

Յերեկը բո՛ւր է ու գոյն, ծով ու ծըփա՛նք նահանչէ.
Ե՛րգ մը՝ որուն մահէն վերջ արձագանգն յա՛ր կը հընչէ...
Ու նըւագն իմ տղերուս, ուր մաս մ'իւրմէ կայ անմահ,
Զ'արտասուեք մահն իր հիմա:

Յերեկն աղջի՛կն է անոյւ՝ տիեզերքի ոգիին...
Կեանքն իր՝ բաշխո՛ւմ մը բարի, մահը՝ ծընո՛ւնդ վերսին...
Ա՛հ, եթէ կեանքս իմ պիտի չըլլայ կեանքի՛ն իր նման,
Ըլլայ գէթ մա՛հս՝ իր մահաւան: